లక్కవంటి తల్లి

గణప వెంకట సత్యనారాయణ

సన్నగా ఈల వేసుకుంటూ ఒక చేతిలో స్వీట్స్ పాకెట్‌తో, మరో చేతిలో మల్లెపూల పొట్లంతో హుషారుగా నడుచుకుంటూ ఇంటివేపువెళుతున్నాడు కుమార్. కుమార్‌కి పెళ్ళయి రెండునెలలుకూడా అవలేదు.అందుకే అంత హుషారు.

కుమార్ ప్రేమించి ఏరి కోరి చేసుకున్న వీణ... పెరట్లో మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తోంది. పాల బుగ్గలతో, లేత పెదవులతో, కుడిచెంపకు కిందుగా వెనుకభాగాన దిష్టి చుక్కలా ఉన్న కంది గింజంత పుట్టు మచ్చతో, ముక్కున ముక్కుపుడకతో, చక్కని పలువరసతో, మత్తుగా, చిలిపిగా చూసే కళ్ళతో ముగ్ధమనోహరంగా ఉన్న వీణను వెనకగా వచ్చి..కుమార్ అమాంతంగా కౌగలించుకొనేసరికి ఉలిక్కిపడి తన చేతిలోని నీళ్ళలోటాని వెనక్కి లాగింది. లోటాలోని నీళ్ళన్నీ కుమార్ ముఖమ్మీద, వీణమీద పడ్డాయి.

వీణని తన వేపు తిప్పుకుని బుగ్గలమీద ముద్దు పెట్టి, తన చేతిలోని మల్లెపూల దండను వీణ తల్లో తురిమి , "పావు గంటలో తయారవు. కొత్త సినిమా టికెట్లు తెచ్చాను." కుమార్ అన్నాడు.

"నాకు రావటం కుదరదు. నువ్వే వెళ్ళు. కుమర్! వంటాహార్లూ చెయ్యాలిగా."

"ఈవేళ్టికి మా అమ్మ చేస్తుంది గానీ, నువు త్వరగా రెడీ అవు."

"మీ అమ్మగారు పురాణం వినటానికి రామాలయానికి వెళ్ళారు."

"అయితే, ఈవేళ్టికి మనం హొటల్ కెళదాం" అనబోయి, తన అమ్మానాన్నల, కయినా వండి పెట్టాలి కదా అని, హుషారంతా ఎగిరిపోయి నీరసం ఆవహించింది కుమార్‌కి.

కానీ, దేవతలా పార్వతమ్మగారు గుమ్మంలో ప్రత్యక్ష మయ్యారు.

కుమార్ సంతోషంతో, "ఇప్పుడే పురాణం వినడానికి వెళ్ళావటగా; మళ్ళీ వెంటనే వచ్చేశా వేమిటమ్మా?" అని ప్రేమగా తన వేపు చూస్తున్న తల్లిని అడిగాడు.

"పక్కింటి పిన్నిగారు పిలవగానే, ఏమీ ఆలోచించకుండా వెళ్ళడమే తప్పయి పోయింది. బాబూ! నువ్వొచ్చిన తరవాత నిన్నడిగి వెళితే ఏ బాధా ఉండేది కాదు. ఇప్పుడు మీరు ఏ షికారుకో బయటికి వెళ్ళాలనుకున్నా రనుకో, ఇంట్లో పని చూసుకోవడానికి నేను లేకపోవడంతో అమ్మాయికి కుదరదు కదా! అప్పుడు మీరు అనవసరంగా ఇబ్బంది పడతారు. అందువలన మీకు బయట పనులేమన్నా ఉన్నాయేమో కనుక్కుందామని వచ్చాను. అమ్మాయ్! మీరు ఎక్కడికయినా వెళ్ళాలనుకుంటే తయారయి వెళ్ళండి" అన్నది పార్వతమ్మ, వీణ వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

తల్లికి తమ మీదున్న ప్రేమకు చలించిపోయాడు కుమార్. వీణ అత్తగారి వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది. 'ఇంతటి మంచి మనసు ఉన్న అత్తగారు దొరకటం నా అదృష్టం'అనుకుంది.

కొంచెం సేపట్లో కుమార్,వీణ రెడీ అయి, 'సినిమాకెళ్ళొస్తా'మని పార్వతమ్మకి చెప్పి బయట పడ్డారు.

పార్వతమ్మ, రఘునాథంలకు కుమార్ ఒక్కగానొక్క కొడుకు. పార్వతమ్మకు కొడుకంటే ఎనలేని ప్రేమ.

పార్వతమ్మ ఆకర్షణీయంగా, హుందాగా ఉండేది. కుమార్ తండ్రి రైసు మిల్లులో కార్మికుడు కావడంతో కుమార్ చిన్న పిల్లాడుగా ఉన్నప్పుడు రఘునాథం తెచ్చే డబ్బుతో పార్వతమ్మ సంసారం అంతంత మాత్రంగా గడిచిపోయేది.

కాని, కుమార్ అర్హేడు తరగతులకు వచ్చేసరికి కుమార్‌కి కావల్సిన టెక్స్ట్ బుక్‌ల కొరకు, నోట్‌బుక్‌లకొరకు ఖర్చులు పెరిగాయి. అందునా కుమార్ కూడా పెద్దవా డవుతుండటం వలన ఖర్చు పెరిగింది.

ఒకనాడు రఘునాథం కుమార్‌ని చదివించటం తనవల్ల కాదనీ, చదువు మానిపించి తనతోపాటు రైసుమిల్లుకి తీసు కెళతానీ అన్నాడు.

రఘునాథం కోరిక విన్న పార్వతమ్మ తల్లి హృదయం విలవిల్లాడింది. తన కొడుకు భవిష్యత్తులో పెద్ద ఆఫీసరు అవ్వాలనీ, ఇస్త్రీ నలగని డ్రెస్సుతో కళకళ లాడుతూ, నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ సుఖ సంతోషాలతో బంగారు జీవితం గడపాలనీ పార్వతమ్మ జీవితంలో ఉన్న ఒక్కగానొక్క కోరిక.

అంతేగానీ, తన భర్తలా కార్మికుడిగా తన కొడుకు జీవితం ఊహించడానికే ఇష్టంలేదు. ఏ తలిదండ్రుల కుండదు తమ కొడుకు తమ కంటే గొప్పగా, సంతోషంగా బ్రతకాలనీ! కానీ, రఘునాథంకూడా తప్పనిసరై ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాడు.

పార్వతమ్మ మాత్రం ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు.

మరైతే డబ్బెక్కడిదీ? అన్నట్లున్న రఘునాథం ముఖం వంక చూసి సమాధానంగా, "నేనే ఏ కూలీ నాలీ చేసో, ఏ పాచీ పనులు చేసో నా బంగారు కొండని చదివించుకుంటాను." ప్రేమాగా కుమార్ తల నిమురుతూ అన్నది పార్వతమ్మ. పార్వతమ్మ అలా అనేసరికి కొడుకుమీది ప్రేమతో రఘునాథంకూడా అభ్యంతర పెట్టలేకపోయాడు.

ఆ తరువాత పార్వతమ్మ వీధి వీధి తిరుగుతూ కూరగాయ లమ్మింది. తన రక్తాన్ని చెమటగా మార్చి ఆపనీ, ఈపనీ చేసింది. పైసా పైసా కూడేసి కుమార్‌ని చదివించింది. తాము మంచి కూటికీ, బట్టకూ నోచుకోకపోయినా, కుమార్‌నిమాత్రం ఏలోటు రాకుండా మంచి తిండి, బట్ట ఉండేలా చూసేది.

సహజంగానే తెలివితేటలుగల కుమార్ మంచి మార్కులతో పాసయ్యేవాడు. అసలు దేవు డెక్కడున్నాడో కాని, తన తల్లే తనకు దైవంలా కనిపించేది కుమార్‌కి. మంచి మార్కులతో డిగ్రీ పుచ్చుకున్నాడు. మంచి తెలివిగల వాడు కాబట్టి, డిగ్రీ పుచ్చుకున్న వెంటనే ఇంటర్వ్యూలో సెలక్టయి, ఒక బాంక్‌లో ఉద్యోగం దొరికింది. తన కోరిక ఫలించటంతో ఆనాడు పార్వతమ్మ సంతోషానికి అవధుల్లేవు. తను మొక్కుకున్న దేవుళ్ళందరికీ పేరు పేరునా కానుక లర్పించింది.

కుమార్‌కు ఉద్యోగం వచ్చిన కొన్ని నెలలకు పార్వతమ్మ కొడుకు పెళ్ళి విషయం ఎత్తింది. వెంటనే కుమార్ తను ప్రేమించిన వీణ గురించి చెప్పేశాడు. ఆర్థిక స్తోమతు లేని వీణ సంబంధాన్ని కాదని, ఎక్కువ కట్నం వచ్చే సంబంధం కావాలని పార్వతమ్మ పట్టుపడితే, తనంటే ఎంతో ప్రేమగల తల్లికి కుమార్ బహుశా ఎదురు చెప్పలేకపోయేవాడేమో?! కానీ, సహజంగా కరుణ, నీతి గల పార్వతమ్మ సాటి స్త్రీగా ఆలోచించి, తన కొడుక్కి కట్నం ఆశించకుండానే వివాహానికి ఒప్పుకున్నది.

ప్రతి స్త్రీ తన తల్లివలే ఉంటే స్త్రీల సమస్యలలో మూడొంతులు పైగా స్త్రీలే పరిష్కరించుకునేవారేమోనని కుమార్ అనుకున్నాడు.

×× ×× ××

సినిమా నుంచి సంతోషంగా రిక్షాలో ఇంటికొచ్చిన కుమార్‌కి, తన ఇంటి ముందు చిన్న గుంపు కనిపించేసరికి ఎందుకో మనసు కీడు శంకించింది. రిక్షా అతనికి డబ్బులిచ్చేసి, ఇంటి గుమ్మం వంక చూస్తే భారంగా విచారాన్ని మోస్తున్న దానిలా తాళం కప్ప కనిపించింది.

"ఏమైందండి?" ఆత్రత నిండిన కంఠంతో గుంపులోని ఒకతన్ని అడిగాడు.

"మీ అమ్మగారు మీ నాన్నగారికి భోజనం వడ్డిస్తూ ఉన్నట్టుండి ప్రక్కకు పడిపోయారు. ఆ పడటంలో తలకుకూడా దెబ్బ తగిలింది. తరువాత పైకి లేపితే నిలబడలేకపోతున్నారు. అందుకే ఇప్పుడు ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళారు."

ఆ మాట చెవినపడిన వెంటనే కుమార్, వీణ ఆస్పత్రికి ఆత్రతగా వెళ్ళారు.

"మా అమ్మగారి కొచ్చిన కాంప్లికేషన్ ఏమిటి, డాక్టర్?" కుమార్ ప్రశ్న.

"అయామ్ సారీ! మీ మదర్‌కి పెరాలిసిస్ వచ్చింది. ఒక కాలు, ఒక చెయ్యి, నడుము పడిపోయాయి. మీరేమీ వర్రీ అవక్కర్లేదు. త్వరలోనే నయమవుతుందని ఆశిద్దాం!" డాక్టరు జవాబు.

పాపం! ఆ నాటినుంచి పార్వతమ్మగారికి అన్నీ మంచంలోనే.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ ప్రతి పనికీ శుభసూచకంగా ఎదురొచ్చే అమ్మ ఆ విధంగా మంచం ఎక్కాల్సొచ్చేసరికి కుమార్ ఎంతగానో బాధపడ్డాడు.

పార్వతమ్మగారికి చెయ్యవలసిన కొన్ని కొన్ని పనులు చెయ్యాలంటే వీణకి అసహ్యంగా, చీదరగా ఉండేది.

తను మంచాన పడి, వాళ్ళచేత అలా పని చేయించుకోవడానికి పార్వతమ్మకీ బాధగా ఉండేది. త్వరగా తన ప్రాణంపోయి, తన అడ్డు కొడుకు, కోడలికి తొలగి వాళ్ళు సుఖంగా ఉండాలని పార్వతమ్మ కోరుకునేది.

ఎవరికైనా అటువంటి కష్టసమయంలోను, క్లిష్ట పరిస్థితుల్లోను-భారంగా గడిచే సమయం వలన... తాము ఎళ్ళతరబడి భూమిని అంటి పెట్టుకొని బ్రతుకుతున్నట్లు విసుగు, బాధ పీల్చి పిప్పిచేసే మానసిక వ్యథ కలుగుతుంది. అటువంటి సమయంలో అందవలసిన సరైన ఆదరణ, ఆప్యాయత లభించక పోవటంతో పార్వతమ్మ పరిస్థితీ అవిధంగానే ఉండేది.

వీణ మటుకు పార్వతమ్మకు చాకిరీ చేయలేక

పుట్టింటికి వెళ్ళిపోవా లనిపించేది. వీణ కోరికమేరకు కుమార్ పార్వతమ్మ పనుల నిమిత్తం పనిమనుషులను ఏర్పాటుచేసినా, కావల్సిన వాళ్ళకే అసహ్యం కల్గించే పనులు పనిమనుషులైనా ఎన్నా

ళ్ళుని చేస్తారు? అందుకే ఎవరూ సరిగా పనిలో ఉండేవారు కారు.

కొద్దిరోజుల్లోనే అత్తగారి మంచితనం అంతా మరిచిపోయి, ఆమెని చూస్తేనే ఒళ్ళు కంపరం ఎత్తసాగింది వీణకి.

ఈ కొంపలో ఈ అడ్డమైన చాకిరీ నేను చేయలేనంది. "ఉన్నదాంట్లోనే మావాళ్ళు నన్ను ముద్దుమురిపెంగా పెంచారు. కానీ, ఈ విధంగా నేనెప్పుడూ కష్టపడలేదు. మిమ్మల్ని కట్టుకున్న పుణ్యాన్నే ఈ కష్టాలన్నీ!" కంట తడి పెట్టుకుని మొగుడితో చెప్పుకుంది వీణ.

తను వలచి వరించిన ముద్దుల భార్య కంట నీరు చూడలేక తనూ బాధపడ్డాడు కుమార్.

"మరేం చేద్దాం, వీణా! నువ్వు బాధపడ్డంమాత్రం నా కిష్టమా?"

"మనసుంటే మార్గ ముండకపోదు! నా కీ చాకిరి తప్పించడానికి ఏదైనా మార్గం ఆలోచించండి."

కుమార్ అరనిమిషం తర్వాత, "అక్కడికీ పనిమనుషులను ఉంచుతున్నాం గదా! వాళ్ళేమో ఉండి చావట్లేదు. ఇంకేం చేయాలో నాకు తోచట్లేదు, వీణా!"

"మనం వేరే ఉంటే బాగోదు. పోనీ మీ జాబ్ వేరే ఊరికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకోండి. అప్పుడు నా కీ చెర వదులుతుంది." వీణ సంతోషంగా అన్నది.

వీణ ఐడియాకు కుమార్ కూడా తల ఆడించాడు. అంతేగానీ, తన సంత ప్రేమగా పెంచి, తననింతటి వాణ్ణి చేసిన తల్లిని వదిలి వేరే ఊరు వెళ్ళడం బాగుంటుందా అనే ఆలోచన రాలేదు.

13-3-85

ఎందుకు వస్తుంది? ఇప్పుడు భార్య వంచి ఇచ్చే ప్రేమలో మునిగి తేలుతున్నాడు గనుక, తన తల్లి చిన్ననాటి నుంచి తనకి వంచి ఇచ్చిన ప్రేమంతా ఏనాడో మరిచిపోయాడేమో?

తనకు ఉద్యోగం వచ్చేవరకు చాలా పేద కుటుంబం కాబట్టి, తనకు ఉద్యోగం వచ్చిన ఈ సంవత్సరం నుంచి ఖర్చులకుపోగా మిగిలిన డబ్బుతో ఇంటికి కావల్సిన సామానులు, ఫర్నిచరూ కొనటానికే వినియోగించాడు కానీ ఏమాత్రం వెనకేయలేదు.

"నీ ఐడియా బాగానే ఉంది కానీ, ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకోవడానికి మాబా ్‌సకి రెండు మూ డు వేలైనా ఇవ్వంది పని కానివ్వడు. మన దగ్గరంత డబ్బులేదు కదా?"

"దానిదేముంది. మీకు తెలి ిసనవా ళ్ళవరి దగ్గరనయినా అప్పుచేయండి."

మరునాడు అప్పుకోసం తనకు తెలి ిసన వ్యాపారి దగ్గరికి వెళ్ళాడు కుమార్.

xx xx xx

రఘునాథం స్నేహితుడు పరంథామయ్య. అతను పార్వతమ్మను పరామర్శించటానికి వచ్చాడు. ఆ బాగోగులు అడిగి తెలుసుకున్నాడు. ఆ తరువాత, "కుమార్ కేమన్నా సమస్య లున్నాయా"-పరంథామయ్య ప్రశ్న.

"సమస్యలా...పాడా! బంగారంలాంటి ఉద్యోగ ముంది...కోరిన పెళ్ళా ముంది. హాయిగా బ్రతుకుతున్నాడు." రఘునాథం.

"మరయితే అప్పుచేయాల్సిన అవసరం వాడి కేమొచ్చిందో నా కర్థం కావట్లేదు."

"వాడు అప్పుచేయడ మేంటి?!"

"ఏమో మరి! నాకు పనిబడి వడ్డీలకిచ్చే అతని దగ్గరి కెళితే, కుమార్ అతన్ని. అప్పడుగుతూ కనిపించాడు."

"నాతో మాటవరసకైనా చెప్పలేదు. అయినా, వీడి కంత అవసరమేమొచ్చింది?" అంటూ తల పంకించాడు రఘునాథం.

అదే సమయాన కుమార్ ఆఫీసు నుండి ఇంటికొచ్చాడు.

"బాబూ! వడ్డీ వ్యాపారస్తుడి దగ్గరికి అప్పుకెళ్ళావట! వాడికి వడ్డీలు కట్టగలమనేనా? అంతగా అవసరమైతే నా గాజులు ఇచ్చేదాన్నికాదా?" తనకు కొడుకు ఉద్యోగం వచ్చిన కొత్తలో చేయించిన బంగారు గాజుల వంక చూసుకుంటూ రవ్వంత కోపం. ఆప్యాయత మిళితంచేస్తూ అన్నది పార్వతమ్మ.

'ఈ ముసలాయ నొచ్చి సంగతంతా ఊదేసుంటాడు' అని మనసులో అనుకుని, పరంథామయ్య వంక గుర్రుగా చూశాడు కుమార్. బంగారు గాజులు తీసుకోమని తల్లి అనేసరికి, తల్లికి తన మీద ఉన్న ప్రేమ గుర్తుకొచ్చి ఓ క్షణంపాటు ఆమె వంక ఆరాధనగా చూశాడు కుమార్.

"ఏరా! ఇప్పుడు నీకు అప్పు చేయాల్సినంత అవసర మేమొచ్చింది?" రఘునాథం.

కుమార్ కేమని సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు. బిత్తరచూపులుచూస్తూ, తడబడుతూ-"ఏంలేదు! ఏం లేదు!...అ...దే! అదే!" మాటలు నత్తిగా వస్తున్నాయి.

భర్త అవస్థను గమనించిన వీణ, "ఏంలేదు, మామయ్యగారూ! ఆయన్ని మరో ఊరికి ట్రాన్స్‌ఫర్

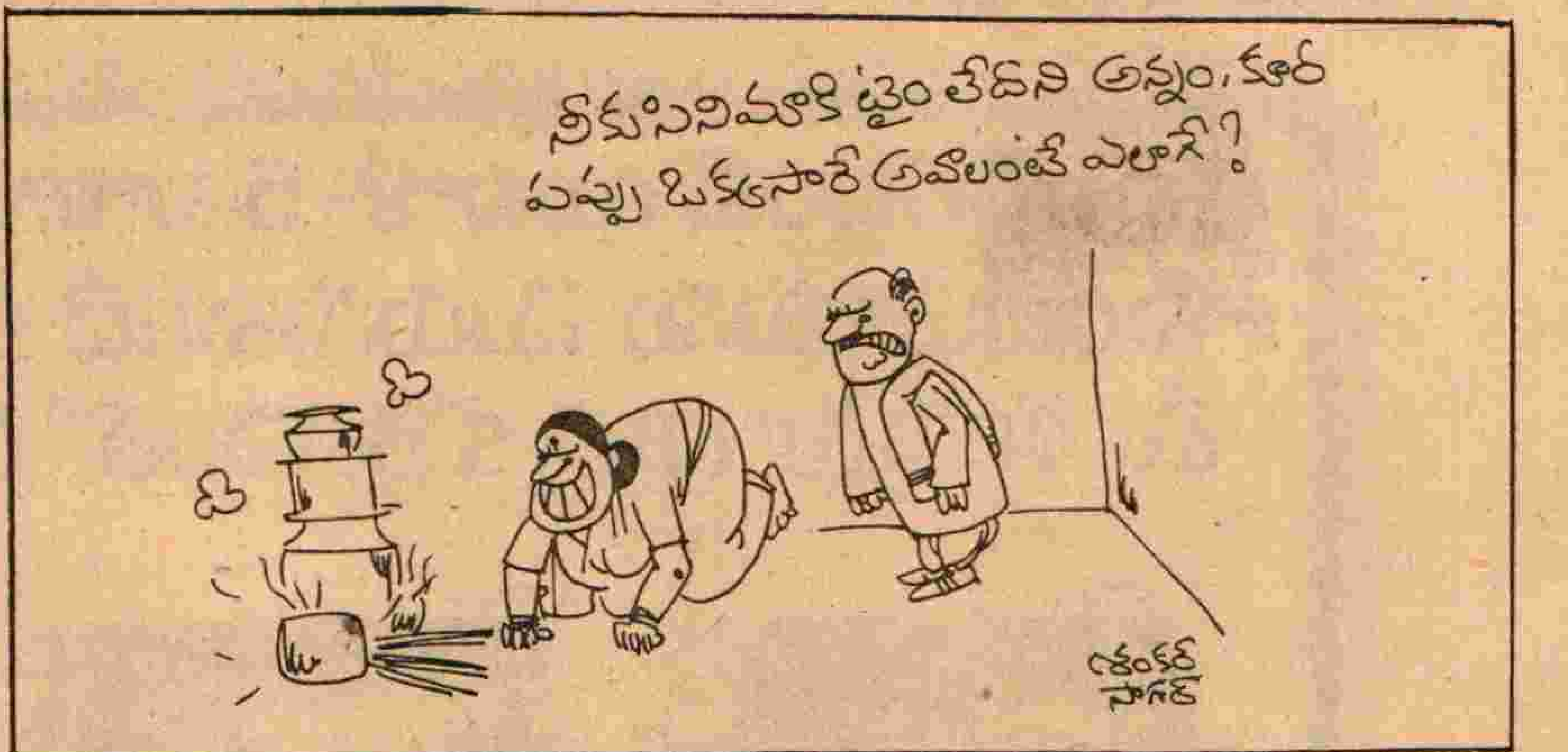

చేయబోతున్నారు. ఈ పరి ిస్థతిలో మిమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళలేక, ఆ ట్రాన్స్‌ఫర్ తనకు తప్పేట్లు చేయటానికి వాళ్ళాఫీసరు కివ్వడానికి మూ డు నాలుగు వేలు కావాల్సొచ్చి!" అబద్ధం చెప్పినా అతికినట్లు చెప్పింది.

వీణ వంక మెచ్చుకోలుగా చూశాడు కుమార్. 'అవు'నన్నట్లు తల్లిదండ్రుల వంక చూశాడు

రఘునాథం ఆలోచిస్తున్నట్లు మౌనంగా కూర్చున్నాడు. పార్వతమ్మమాత్రం తలొంచుకుని కూర్చున్న కొడుకుతో-"మామీద నీ కెంత ప్రేమరా, పిచ్చి తండ్రీ..." ఈ మాట వినగానే కొరడాతో చెళ్ళున కొట్టినట్లు, విష గుళిక గొంతులో అడ్డుపడినట్లు తడబడుతూ బాధగా విస్ఫారిత నేత్రాలతో తల్లి వంక చూ ిస తల వంచుకున్నాడు కుమార్.

"ఇప్పటివరకూ నిన్ను మాలేమి వల్ల బంగారు ముద్దలతో పెంచలేక పొయ్యాం. ఇప్పుడిప్పుడే నీ జీవితం సుఖంగా నడుస్తూంది. అలాంటిది మాకోసం అప్పుచే ిస కష్టాల ఊబిలోకి దిగవద్దు, బాబూ! మేము రేపో, మాపో కాటికి పోయే వాళ్ళం; మాకోసం నువ్వు బాధపడక హాయిగా వాళ్ళు పంపించే చోటుకు వెళ్ళు. మా తిప్పలు మేమే ఎలాగో పడతాం. నువ్వు సుఖంగా, సంతోషంగా ఉంటేనే మాకు తృప్తి. అప్పేమన్నా తీసుకుంటే వెంటనే ఇచ్చెయ్యి." పార్వతమ్మగారు ప్రేమతో, ఆప్యాయంగా అన్నారు.

ఆ కరుణామయి మాటలకు కుమార్ హృదయం ఆర్ద్రమైంది. ఆ పవిత్ర ప్రేమమూ ర్తికి అబద్ధాలు చెప్పి, వంచించడానికి ప్రయత్నించినందుకు ిసగ్గుతో కుంచించుకుపోయాడు. బాధతో గుండె బరువెక్కింది కుమార్‌కి.

తల్లితండ్రులతో ఏమీ మాట్లాడకుండా మౌనంగా లోపలి గదిలోనికి నడిచాడు కుమార్.

"దయగల తల్లిని మించిన దైవములేదురా...ఎన్ని లోకములు వెదికి చూ ిసనా లేనే లేదురా..." శ్రావ్యంగా మృదుమధురంగా రేడియోనుంచి పాట వినిపిస్తున్నది.

కుమార్ ఆ పాట విని, 'అవును! నిజంగానే నాకు నా తల్లిని మించిన దైవం లేదు. దైవంలాంటి తల్లి ముందు కళ్ళు మూ సుకుపోయి, స్వార్థంకోసం దొంగ భక్తునిలా ప్రవర్తించాను. ఆ తల్లి తన అమృత హస్తాలతోనే నాకు గోరు ముద్దలి కలిపి, ప్రేమతో నిమిరి, నాకోసం ఇరవై నాలుగ్గంటలూ శ్రమించి, న న్నింతటి వాణ్ణి చే ిసంది. ఇప్పుడు ఆ అమృత హస్తాలకే శక్తి క్షీణించి, నిస్సత్తువతో జీవంలేనట్లు పడిపోతే నా శక్తికొలది చేయూతనిస్తూ ఆమె నా మీద చూపిన ప్రేమంతా ఆమె మీద చూపవల ిసన నేను, ఆమెకంట్లో కారం చల్లి, ఆ అమృత హస్తాలమీంచి నిర్దయగా నడిచి పోవాలని చూశాను. నా పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తంలేదు. నన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా నరికినా పాపంలేదు. ఆమె కాళ్ళమీదపడి క్షమించమని కోరితేగాని, నా బాధ తీరదు.' మూ గగా ఆక్రోశించింది కుమార్ హృదయం. తల్లి దగ్గర కెళ్ళడానికి కుమార్ లేచాడు.

అప్పుడే లోనికొస్తూ వీణ కనిపించింది. "నా మాటల్ని వాళ్ళు నమ్మేశారు. మీరు ప్రయత్నించటమే ఆలస్యం. మన మిక్కణ్ణుంచి బయటపడితే, వాళ్ళ గొడవ ఎలాగో వదిలించుకోవచ్చు" అంటూ సంతోషంగా కుమార్ భుజాల మీంచి తన చేతులు వెనక్కి పోనిస్తూ అంది వీణ.

అంతే! దట్టంగా అలుముకున్న కారుమబ్బులన్నీ గట్టి గాలి వీ స్తే చెల్లాచెదురయినట్లు-పశ్చాత్తాపంతో అప్పటివరకు తల్లిని గూర్చి ఆలోచించిన కుమార్ ఆలోచనలన్నీ ప్రేయ ిస సంతోషాన్ని చూ సేసరికి చెల్లాచెదురైపోయాయి. రెండు మూడు రోజుల్లో తల్లిగూర్చి పడిన బాధంతా పూర్తిగా మరిచిపోయాడు. ట్రాన్స్‌ఫర్‌కోసం ప్రయత్నించి విజయం పొందాడు.

** ** **

కొన్నాళ్ళ తరువాత ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్ పట్టుకొని, "నేను ట్రాన్స్‌ఫర్ అపడానికి ప్రయత్నించినా కుదరలేదు... తప్పనిసరిగా వెళ్ళవల ిసందే!" అన్నాడు.

"నువ్వు ఉద్యోగం మానే ిస అమ్మా, నువ్వు మాతో రండి!" అని కుమార్ అంటాడని రఘునాథం ఎదురుచూశాడు.

కాని వెళ్ళిపోయే రోజుమాత్రం, "నాన్న కిక్కడ ఉద్యోగం ఉంది. పైగా నువ్వీ ిస్థతిలో అంత దూరం రావటం కుదరదు. కాబట్టి, వీణ వాళ్ళ బామ్మగార్ని నీ పనులకు పంపుతాము. నెల నెలా డబ్బు పంపిస్తాను" అని తల్లితో చెప్పి బయటపడ్డాడు కుమార్.

తన కోరిక తీరినందుకు వీణకు సంతోషంగా ఉన్నది.

భార్యకోరిక తీర్చినందుకు కుమార్‌కీ సంతోషంగానే ఉంది.

కానీ, అప్పుడప్పుడూ పార్వతమ్మ వే సే పట్టెడు పాచి మెతుకులు తినే ఆ వీధి కుక్కమాత్రం-రేపట్నుంచి అవి ఏవరు ఆదుకుంటా రన్నట్లుగా, నాలుకనుండి చొంగ కారుస్తూ, రొప్పుతూ బాధగా చూస్తోంది. సరిగ్గా అదే సమయాన-నానాటికీ క్షీణించిపోతున్న మమతానురాగాలవలే సూర్యుడి వెలుగు కిరణాలు కూడా క్రమంగా అస్తమిస్తున్నాయి. ★